ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ - 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ — БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА ✦ SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 100. TWO SECTIONS (SECTION 1) ЦЕНТІВ 25 CENTS ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СУБОТА, 29-го ТРАВНЯ (MAY) 1976 No. 100. VOL. LXXXIII.

ПАТРІЯРХ ЙОСИФ БЛАГОСЛОВИТЬ ІМПРЕЗИ УКРАЇНСЬКОГО КРАЙОВОГО КОМІТЕТУ 200-РІЧЧЯ ЗСА І 100-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОГО ПОСЕЛЕННЯ

Ню Йорк (УККА). На окремо переслане Українським Крайовим Комітетом 200-річчя Американської Незалежности і 100-річчя Українського Поселення та Радою Директорів УККА запрошення до Їх Блаженства Патріярха Йосифа взяти участь в Українському Тижневі, який, як відомо, відбуватиметься у столиці ЗСА Вашінгтоні в днях від 21 до 27-го червня ц. р. і бути Почесним Гостем на цьому Святі, у якому візьмуть участь високі достойники американського уряду, а може навіть сам президент Джералд Форд — Блаженніший Патріярх Йосиф зволив переслати на руки Комітету своє Архиєрейське благословення. Поменшену фотокопію листа Блаженнішого Йосифа поміщуємо побіч.

Запрошення, в імені Українського Крайового Комітету, переслане 4-го травня ц. р. Патріярхові, підписали: Йосип Лисогір — голова, Едвард Попель — заступник голови, Іван Базарко — секретар, Ярослав Гайвас — заступник голови і організаційний референт та Іван Винник — заступник голови і фінансовий референт.

Ватикан, 17 травня 1976

Ч. 1201/76

До Світлої Президії
Українського Крайового Комітету
200-річчя Америки
100-річчя українського поселення в Америці
Ню Йорк - З. С. А.

Світла Президіє !

Хай Боже Благословення сплине на Ваші ювілейні свята: свята волі і добробуту, і щоби Ви ще з більшим усиллям продовжували світлу працю розвою Української Церкви і Народу на вільній землі Вашінгтона.

Жаль, умови є такі, що я не можу взяти участи у святкуваннях.

Христос Воскрес!

30-річчя Колеґії св. Андрея у Вінніпезі

Вінніпеґ. — Дирекція Колеґії св. Андрея, тут на її зборах 18-го грудня м. р., постановила проголосити 1976 рік Ювілейним Роком 30-річчя Колеґії. Для відзначення цього Ювілею вона створила Ювілейний Комітет-Почесний і Діловий. Крім того, Дирекція визначила основну схему відзначень 30-річчя Колеґії, яка вміщуватиме проєкти ідеологічно-інформативного характеру, спеціяльні наукові видання та справу розудови духової й фінансової баз Колеґії. Незмінною ціллю Колеґії було бути виховною інституцією Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Ця ж Колеґія з її Богословським факультетом, працюючи 30 років, безперебійно постачала нові кадри духовенства для Української Православної Церкви в ЗСА, а також для інших Церков. З-поміж абсольвентів уже трьох висвячено в єпископи, а саме: Єпископа Миколая (Мацукевича), Єпископа Константина (Баґана) і Єпископа Миколая (Дебрина). Крім того, вихованці Колеґії займають провідні місця в ієрархічному й адміністративному Проводах Церков, у проводі українського суспільства в проводі і в академічному складі обидвох факультетів — Богословського і Гуманістичного, самої Колеґії св. Андрея у Вінніпезі. На Богословському факультеті є повна програма православного богословія, а на гуманістичному, який складається з 14 предметів є українська мова, література, історія, географія та релігіознавство. Робиться заходи, щоб цей відділ до кінця року мав мінімум курсів (15 нових предметів) на бакалавреат з гуманістики, що було передумовою афіліяції з Манітобським університетом 1962 року. Колеґія св. Андрея стоїть на базі своєї основної ідеології, що релігійно і національно є українська. Ця ідеологія є внесена в інкорпорацію Колеґії св. Андрея, і до її статуту. Сьогодні Колеґія св. Андрея є на такому високому рівні, що моттом відзначування її 30-річчя є слова: „Чим колись була Могилянська Академія в Києві — тим починає бути Колеґія св. Андрея у Вінніпезі".

Енциклопедія Бріташіка користає з допомоги наукових сил УНІГУ

(ФКУ — Кембридж, Масс.) При кінці минулого року редакція Енциклопедії Брітаніка звернулась до одного із директорів за порадою як опрацювати нову версію кількох гасел про Україну, зокрема деяких статтей про УССР, бо останнє видання енциклопедії у трактуванні цієї тематики піддано гострій критиці на сторінках журналу „Славік Рев'ю" і щоденника „Ню Йорк Таймс".

Професор Ігор Шевченко звернувся до молодих наукових співробітників Українського Наукового Інституту при Гарварді — Л. Гайди, Г. Грабовича, О. Ільницького і Ф. Сисина, і під його керуванням вони опрацювали статті: Історія України, Культурна українська література 19 та 20 століть, Тарас Шевченко, які ЕБ прийняла з наміром друкувати їх у наступних виданнях.

Одержаний від ЕБ гонорар за працю молоді вчені передали на Фонд Катедр Українознавства (ФКУ).

У ЧІКАҐО ВІДЗНАЧЕНО 200- І 100-РІЧЧЯ ВЕЛИКИМ „УКРАЇНСЬКИМ ФЕСТИВАЛЕМ"

Чікаґо (Н. Н.). — Українська громада цієї середньо-західньої метрополії відзначила 200-річчя Американської Незалежности і 100-річчя Українського Поселення в цій країні, величавим триденним фестивалем в днях 21-го — 23-го травня. Цей Фестиваль влаштував місцевий Комітет для відзначення 200-річчя ЗСА і 100-річчя Українського Поселення, очолюваний д-ром Юліяном Кулясом.

У п'ятницю, 21-го травня влаштовано мистецьку, книжкову, філателістичну та нумізматичну виставки. Український Народний Музей в Чікаґо виставляв експонати українського народного мистецтва, подаючи інформації англійською мовою на звукозаписувачі. Цього ж дня о год. 7-ій вечора, під відкритим небом на площі української католицької церкви свв. Володимира і Ольги, відбулася забава для молоді.

У суботу, 22-го травня о год. 1-ій по пол. на вулицях Чікаґо зформувався похід з прапорами від поодиноких організацій. Дефіляду приймав почесний Комітет, який складався з Владик, піонерів, заслужених громадян, представників місцевого уряду і американського Комітету відзначувань 200-річчя ЗСА, а також був син губернатора — Деніел Вокер мол. У дефіляді маршували молодечі організації СУМА, Пласту, ОДУМ, всі школи українознавства, з Чікаґо жіноцтво з УЗХ і жіноцтво та чоловіки з Об'єднання ООЧСУ і військові ведерани. Грали американські оркестри — дві зі середньої школи Лейн, а одна зі школи ім. Роберта Клементе, а також оркестра з Осередку СУМА. Вулиці Чікаґо і околиць прикрашено українськими та американськими прапорами, а українські підприємці і мешканці міста прибрали доми прапорами і позначили відповідними написами. У параді маршували військові кадети зі шкіл, несучи прапори і віддаючи почесть, проходячи повз трибуну. У дефіляді було приблизно понад

(Закінчення на стор. 4-ій)

Нове відзначення д-ра І. Глинки

Вінніпеґ, Канада (КУК). — Американська Асоціяція Зернових Хеміків недавно повідомила, що вона відзначила заслуженого члена цієї установи, д-ра Ізидора Глинку з Вінніпеґу, надаючи йому медаль Осборна. Говард Бекер, президент цієї Асоціяції, подав цю вістку з нагоди його приїзду як гостя вінніпезького відділу Американської Асоціяції Зернових Хеміків.

Ця престижева нагорода Осборна була встановлена 1926 року, щоб відзначувати видатні досягнення з ділянки зернової хемії. Нагорода носить назву визначного хеміка, Томаса Б. Осборна. Перша медаль була надана самому д-рові Осборнові 1928 р. Продовж 50 років від її заснування, цю медаль було надано всього 16 разів. Сьогодні нагорода Осборна є найвищою почестю, яку Американська Асоціяція Зернових Хеміків може надати, і заразом, найвищим признанням за видатні досягнення в ділянці зернової хемії.

Д-р Глинка, президент фундації ім. Тараса Шевченка, є знаний в Канаді й поза Канадою, як довголітній хемік-дослідник Державної Лабораторії Збіжевих Дослідів у Вінніпеґу. Разом із своїми співробітниками він опублікував понад сто дослідних праць у різних наукових журналах і видав одну монографію, яка, між іншим, була перекладена на російську мову Академією Наук в Москві.

Формальне вручення медалі Осборна буде переведено на пленарній сесії річної конференції Все-Американської Асоціяції Зернових Хеміків, яка відбудеться 5 до 8 жовтня 1976 р. в Ню Орлінс, ЗСА. На цій конференції, згідно з установленою традицією при наданні медалі, д-р Глинка виголосить „доповідь медаліста".

„Сиракюз Гералд Амерікен" про Емський указ і русифікацію в Україні

Сиракюзи, Н. Й. — В недільному виданні газети „Сиракюз Гералд Амерікен" з 23-го травня ц. р. появився допис про участь проф. Миколи Ю. Богатюка в Науковій Конференції Гарвардського університету, присвяченій Емському Указу з 1876 року.

У дописі п. н. „Проф. Богатюк візьме участь в Конференції" сказано: „Д-р Микола Ю. Богатюк, професор економіки Лемойнського коледжу, візьме участь в Конференції Гарвардського університету в днях 27-30 травня ц. р., де він матиме наукову доповідь.

„Конференція на тему „Емський указ: Царська цензура в Україні" розглядатиме процес русифікації в Україні.

„Емський указ – це едикт, який забороняв друкувати українською мовою, а також давати театральні та музичні вистави в українській мові.

„Проф. Богатюк заявив, що процес русифікації продовжується по сьогодні і дуже інтенсивний від 1970 року. В тому році понад 100 українських інтелектуалістів було заарештовано і заслано до концентраційних таборів або психіятричних інституцій.

„Професор Омелян Пріцак з Гарвардського університету буде головним промовцем на бенкеті Конференції. Проф. Пріцак виступав з доповіддю на Конференції про східньоевропейські країни, яка недавно відбулася на Лемойнському коледжі.

„Проф Богатюк є секретарем Постійної Конференції Українських Студій Гарвардського університету, як також головою Українського Комітету 200-річчя і 100-річчя міста Сиракюз та повіту Онондаґи".

Також другий місцевий щоденник „Сиракюз Повст Стендард" з 18-го травня вмістив вістку про участь проф. Миколи Богатюка з науковою доповіддю в Конференції „Емський указ з 1876 р.:

(Закінчення на стор. 4-ій)

Видавництво „Свобода", себто бюра Редакції і Адміністрації перенеслися вже в середу, 26 травня ц. р. до нових приміщень і знаходяться тепер при 30 Montgomery St. Jersey City, N. J. 07303 на 2-му поверсі. Телефони „Свободи" незмінені, а саме: (201) 434-0237, 434-0807 і безпосередньо з Ню Йорку (212) 227-4125. Від сьогодні всі поштові пересилки просимо скеровувати на нову адресу видавництва.

В БРИТАНІЇ РОЗПОЧАЛАСЬ ШИРОКА АКЦІЯ ОБОРОНИ УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТИЧНИХ В'ЯЗНІВ

Лондон (УЦІС). — Нижче подаємо повний текст листа, який був висланий послом Вілліямом Віґлоком та другими, а також піддержаний 12 Архиєпископами та Єпископами із Великої Британії до редактора лондонського щоденника „Таймс" і був там надрукований 15 травня 1976 р.

В листі між іншим говориться:

„Ми нижче підписані, дуже стурбовані вістками про жорстокі умовини в тюрмах і концентраційних таборах по цілому СССР, у яких перебувають такі українські політичні в'язні, як Валентин Мороз, Лев Лук'яненко, Стефанія Шабатура, Святослав Караванський, Вячеслав Чорновіл, Надія Шумук, Юрій Шухевич, Іван Гель та багато інших, і переконані, що будь-які спроби добитися масової стандартизації мислення шляхом придушення історичних людських прав мусять бути засуджені будь-де в світі, хочемо публічно висловити урядові Совєтського Союзу наше бажання, щоб ці умовини були змінені і пристосовані до міжнародно прийнятих стандартів щодо придержання в'язнів.

Ми вважаємо, що вільний доступ та реґулярні відвідини в'язнів Міжнародним Червоним Хрестом, у близькій співпраці з урядовцями Міжнародної Амнестії чи якоїсь іншої організації, яка має дорадчий статус при Об'єднаних Націях, — є підставовими людськими правами.

Ми осуджуємо поновні арештування і дальші переслідування російськими властями українських в'язнів, які були звільнені після довгих років ув'язнення, та висловлюємо наше серйозне стурбування щодо майбутньої безпеки адвоката Льва Лук'яненка, коли він в травні цього року буде звільнений після 15-річного ув'язнення.

З уваги на Гельсінкський договір, ми вважаємо, що тепер існує відповідна нагода, щоб совєтський уряд явно виявив зміну у своїм становищі щодо вищезгаданих українських в'язнів за переконання та звільнив всіх тих, яких єдиним злочином було те, що вони додержувалися погляду, що свобода думки та вислову є найважливішими".

В Детройті відбулися Дні Фонду Катедр Українознавства

Детройт (В.К.). — В суботу, 8 травня 1976 р., відбулися в Детройті дві наскрізь вдалі імпрези ФКУ.

Першою з них була зустріч українських науковців Гарвардського університету з громадянством. Зустріч-панель відбулася в парафіяльній залі церкви св. Йосафата у Воррені, Міч. зібраним біля сотні приявних ред. Михайло Бажанський представив гостей з Гарварду: проф. д-ра Омеляна Пріцака, д-ра Едварда Касинця, д-ра Адріяна Сливоцького і докторантку Улю Климишин.

У панелі, що почався о год. 2-ій попол., панелісти обговорювали загрозливі для українства форми русифікації, що відбувалися на протязі сторіччя починаючи від „Заборони українства" Емським указом. Панелісти докладно проаналізували обставини, серед яких був виданий Емський указ, стверджуючи, що він не був припадковим, але глибоко продуманою схемою плянового винищування українства. Цей плян імперіялістичної Москви діяв у різних формах на протязі століття, і під сучасну пору, прибираючи форми нової ідеї — злиття націй, досягнув найбільш критичної і загрозливою ситуації.

Після численних запитів і вичерпних відповідей панель закінчився коло 6-ої години вечора. Модератором панелю був видатний діяч ФКУ та суспільно-громадський діяч Анатоль Ромах.

У вечірніх годинах у залі Сомерсет Інн в Трой, Міч., відбувся бенкет з вокально-розваговою частиною програми, виграшею і товариською забавою.

Д-р Андріян Сливоцький, що вів програму вечора, попросив д-ра О. Пріцака до слова. Прелеґент у коротких, ядерних словах представив важливе значення Гарвардського наукового центру та його дій у часах загрозливого стану русифікації, що відбувається в Україні.

Організаційний референт ФКУ п. Богдан Тарнавський, вітаючи громадянство Детройту, дякував за довір'я до проводу ФКУ та прикладну жертвенність; зокрема він підкреслив вклад праці комітету для організації та підготови Детройтських Гарвардських Днів. Особлива подяка належить голові комітету Ярославі Конопаді за ініціятиву та організацію Великої Виграші ФКУ, і також членам, що своїм вкладом праці причинилися до успіху імпрез. Це були: Віра Андрушків, Всеволод Гнатчук, Ольга Дужа, Маруся Зарицька, Роман Когут, Василь Колодчин, Богдан Кордуба, Ярослав Кривий, Надія Кунинська, Микола Лаврин, Любомир Липецький, Андрій Маринюк, Теофіль Марчак, Калина Миколенко, Дженет Онищук, Іван Панчак, Дарія Пісецька, Анатоль Ромах, Олександер Серафин, Іван Сливка, Марійка Стасів, Роман Тарнавський, Ігор Тоган і д-р Марія Юзич.

Виграшу збагатили високої мистецької вартости образи, що їх подарували наші мистці Е. Козак, Я. Гуцалюк, Ю. Козак, Андріяна Лисак і Я. Козак. З рамени ФКУ зложив їм подяку д-р А. Сливоцький, також п-і І. Сливці за кольоровий телевізор.

Черговою, Анатоль Ромах представив жертводавців, які на цьому вечорі зложили більші суми на ФКУ, а саме: Галина і Ярослав Конопада 2.800 дол. (8.000), Марія і д-р Андрій Цісарук 1.400 дол. (10.000), Олександра і інж. Роман Липецький 1.217-76 (2.435), Ірина і д-р Павло Джуль 1.100 (7.510), Катруся і Іван Сливка 1.000 (3,000) Зірка і д-р Атанас

(Закінчення на стор. 4-ій)

ВШАНОВАННЯ ПАМ'ЯТИ МЕЦЕНАТА НТШ

На гробі визначного мецената Наукового Товариства ім. Шевченка — сл. п. інж. Івана Романюка, відправлено в Томину неділю на українському цвинтарі в Бавнд Бруку — Панахиду, в якій взяли участь проф. д-р Матвій Стахів з дружиною та інші члени НТШ і приятелі Покійного.

На могилі зложено квіти.

ДОПОВНЕННЯ

В повідомленні про З'їзд голів Окружних Управ Союзу Українок Америки, надрукованому у „Свободі" з 27-го травня ц. р., пропущено прізвище голови Централі СУА пані Іванни Рожанковської.

КОМУНІКАТ
ЕВХАРИСТІЙНОГО КОМІТЕТУ ФИЛАДЕЛФІЙСЬКОЇ МИТРОПОЛІЇ

Нам присилають листи зі запитами, або запитують телефонічно про це, чи запрошено Блаженнішого Кир Йосифа до участи у 41-му Міжнародному Евхаристійному Конгресі. Не зважаючи на наші вияснення і потверджуючі відповіді — тенденційно поширюються питання, які мовляв, непокоять вірних, покликуючись при тому на наші повідомлення у часописах. Тому, що всі ці закиди на адресу Комітету неправдиві й безпідставні, а ціллю їх є надалі спричиняти заколот і розбиття нашої церковної громади — вияснюємо для вірних доброї волі наступне:

1. Евхаристійний Комітет Филаделфійської Митрополії був покликаний для точно визначених чинностей, а саме: підготовити участь Української Католицької Церкви у 41-му Міжнародному Евхаристійному Конгресі.

2. Комітет устійнив програму участи Української Католицької Церкви у Евхаристійному Конгресі й це було проголошене в пресі.

3. Дописи, Комунікати, проголошення програми в пресі мають завдання поінформувати вірних про працю Комітету. Комітет ніде досі не подавав поіменно нікого з Ієрархів, тому що він призначений для технічної підготови участи Української Католицької Церкви у Торжествах Конгресу, а не до призначування Ієрархів у літургійних священнослуженнях, бо всі літургійні чинності належать до Ієрархії Української Католицької Церкви.

Комітет завжди підкреслював, що до участи в Евхаристійному Конгресі є запрошена вся Ієрархія Української Католицької Церкви під проводом Їх Блаженства Кир Йосифа.

5. До ласкавої участи були запрошені 23 Ієрархи, не вчисляючи двох Ієрархів Филаделфійської Митрополії. Відповіді від Ієрархів поступово приходять. Від Блаженнішого Кир Йосифа ще 21-го лютого 1976 року прийшло повідомлення про прийняття запрошення та про заповіджений приїзд.

6. У Католицькій Церкві зобов'язує церковний припис, що Ієрарх, НАЙВИЩИЙ ДОСТОЇНСТВОМ, Є ГОЛОВНИМ СВЯЩЕННОСЛУЖИТЕЛЕМ БОЖЕСТВЕННОЇ ЛІТУРГІЇ.

7. Міжнародний Евхаристійний Конгрес — це зібрання Католицької Церкви під проводом Ієрархії, щоб:
— прилюдно прославити Пресвяту Евхаристію,
— поглибити розуміння Тайни Пресвятої Евхаристії,
— оновити духове життя вірних,
— поширити й поглибити набожність до Пресвятої Евхаристії,
— проголосити перед світом благовість і значення Пресвятої Евхаристії для Людського Роду:

„Та ви приймете силу Святого Духа, що на вас зійде, і будете Моїми свідками в Єрусалимі, по всій Юдеї та Самарії аж до краю землі". (Діяння Апостолів, Глава 1. стих 8.).

Дуже просимо, щоб вірні мали завжди це, що повище сказано й тільки це на увазі.

8. Участь вірних Української Католицької Церкви, як прочан у Торжествах Конгресу має на цілі:
— виявити разом з цілим католицьким світом нашу справжню віру,
— спільно помолитися у всіх наміреннях, зокрема за справедливий мир у світі і за нашу переслідувану Церкву в Україні,
— виявити перед світом нашу набожність до Пресвятої Евхаристії, живучість Української Католицької Церкви, красу нашого обряду й нашу старохристиянську культуру,
— запротестувати перед світом проти переслідування наших Братів і Сестер в Україні.

Дуже просимо призадуматися над цим і взяти масову участь, як богомільні прочани у Торжествах Конгресу.

Щиро молімся, щоб і ми єдиним серцем і устами прославляли Пресвяту Евхаристію, а Христовий мир і Боже благословення вселиться у нас.

Вшанують 200-річчя ЗСА в Ню Йорку

Американський літаконосець „Форестал", який буде господарем морської маніфестації в нюйоркській пристані 3-го і 4-го липня ц. р.

Ню Йорк, Н. Й. (Ігор Длябога) — У Ню Йорку йдуть пожвавлені приготування до великого дня — тріюмфальної „інвазії" армади, де прибуде понад 300 вітрильників та воєнних кораблів із тридцять п'яти країн світу. В дійсності ця „інвазія" — це ніщо інше, як мирний і своєрідний показ з нагоди 200-річчя ЗСА, який 4-го липня ц. р. відбуватиметься на водах, довкола Ню Йорку.

Цей міжнародний показ розподілятиметься на дві частини. Перша — включатиме прибуття 225 вітрильників із 35-ох країн світу, друга частина визначиться міжнародною морською дефілядою 34-ох воєнних кораблів із 26-ох країн.

Всі вітрильники та воєнні кораблі перепливуть попри „Українську Будівлю" — хмаросяг УНСоюзу, який буде одним із головних обсерваційних пунктів цілої морської паради.

Вже 2-го травня 30 вітрильників відчалили з Плимуту, Англія і розпочали три-

(Закінчення на стор. 4-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

В День Пам'яті

В останній понеділок травня кожного року американський нарід в День Пам'яті вшановує своїх синів і дочок, які на американській землі чи на чужих територіях віддали своє життя за збереження незалежности та могутности З'єднаних Стейтів Америки і в обороні ідеалів свободи та справедливости у світі. Цього року цей День Пам'яті набирає особливого значення, бо його відзначується в 200-річчя Американської Незалежности.

До цього відзначування пам'яті поляглих приєднуються й американські громадяни українського роду, які вшановують своїх батьків, синів і дочок, які змагалися під зоряним прапором ЗСА в рядах американських збройних сил, а також вшановують пам'ять своїх дідів, батьків і синів, що боролися і полягли, як вояки українських армій ,на різних побоєвищах світу за волю і незалежність України. Вони ж боролися і гинули за ті самі ідеали волі, національної суверенности й індивідуальної свободи, які стали основою Декляраціï Незалежности З'єднаних Стейтів Америки.

Згадуючи в понеділок, 31-го травня, поляглих за ідеали свободи, справедливости і національної незалежности, треба пам'ятати, що ці ідеали тепер є під зловіщою загрозою з боку останньої в світі колоніяльної імперії, на ім'я якій Совєтський Союз. Кремлівські верховоди не тільки стараються у своїй тюрмі народів довести до тотальної русифікації шляхом „злиття націй" у „єдиний ратянський народ", — а в дійсності в єдиний російський народ, — але також стараються віднскати суцільну контролю над світовим комуністичним рухом і поширити свої впливи на всі обширн.

Так склалося, що на кінець травня припадають також річниці трагічної смерти двох визначних борців за свободу і незалежність України — Симона Петлюри, Головного Отамана Військ Української Народної Республіки, який оголював визвольну боротьбу українського народу в 1918-1920-их роках, та полковника Євгена Коновальця, командира Корпусу Січових Стрільців, провідника Української Військової Організації й Організації Українських Націоналістів. Їхні подвиги запевнили, що українці, згадуючи кожного року в День Пам'яті всіх героїв - борців, які полягли за ідеали свободи, справедливости і національної незалежности, схиляють свої голови також перед світлими тінями цих двох Велетнів Українського Духа. Вони та мільйони інших загинули, щоб жив український нарід та щоб знову постала вільна, незалежна і соборна Українська Держава.

Чергова московська нахабність

Газета „Ню Йорк Таймс" і інші часописи надрукували, покликаючись на совєтську „Літературну Газету", репортажі - звідомлення з Москви про те, що совєтські урядові чинники закинули трьом американським журналістам, кореспондентам „Ню Йорк Таймсу", „Ассошієйтед Пресс" і „Нюзвік" — Крістофорові Вренові, Джорджеві Кримському і Альфредові Френдлі, що вони були співробітниками Американської Розвідчої Служби (СіАйЕй) і, будучи акредитованими кореспондентами в Совєтському Союзі, виконували для цієї Служби покладені на них завдання. Не помогли, очевидно, жадні вияснювання самих кореспондентів, ані керівників тих газет, які вони репрезентували. Редактор названої совєтської газети Олег Прудков, обороняючи становище газети, знову ж таки голословно закидує американським журналістам вербування совєтських громадян на службу СіАйЕй, а кореспондентові Френдлі ще й добавляє, що він займався „розпалюванням антиросійської націоналістичної ненависти серед народів Естонії і Грузії". Одиноким „арґументом" Прудкова є ствердження, що, мовляв, існує зв'язок американських працівників пера з розвідчими аґенціями, що було доказане також американською пресою.

Проти цієї чергової московської нахабности запротестували не тільки пресові концерни згаданих газет, але також амбасадори декількох країн акредитовані в Москві, Спілка Американських Журналістів і багато приватних громадян, які закидують совєтській газеті тенденційність, що зміряє до оправдання шпигунських дій совєтських журналістів поза кордонами СССР. Речник Державного Департаменту у Вашінґтоні Фредерік З. Бровн заявив, що уряд ЗСА приготовляє також протестну ноту, яку вневдовзі перешле до Москви і совєтському амбасадорові в ЗСА Анатолієві Добриніну.

В обличчі численних статистик, між ними також статистики Конґресової Комісії для справ розвідки, які доказали ,що майже 80 відсотків совєтських громадян в ЗСА і інших країнах світу займаються шпигунством, совєтські закиди трьом американським кореспондентам звучать більш, як абсурдно, якщо не сказати нахабно. Щоб якось оправдати свою злочинну діяльність у вільних країнах світу, уряд СССР вдається до дешевої брехливої пропаґанди, і неперебірчивих засобів морального вбивання невиґідних для нього осіб. Якщо до цього додати, що три названі кореспонденти у своїх звідомленнях підносили справу боротьби поневолених Москвою народів, стає отже ясно, що причиною обвинувачення був також страх московських заправил перед розголошенням цієї боротьби, яка змагає до розчленування єдиної ще в світі московської імперії і побудови на її руїнах самостійних дердержав, колись вільних народів.

Немає сумніву, що чергову московську затію треба розцінювати, як вияв імперської слабости і розгублености.

Роман Данилевич

ДОКУМЕНТАЦІЯ ПРО ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ВІРИ І ЦЕРКВИ В УКРАЇНІ

Відколи червона зірка „прикрашує" прапори, що повівають у країнах, опанованих комуністичними режимами, відтоді триває там новітнє криваве переслідування всіх релігій. Це, зрештою, і самозрозуміле, бо один з „геніяльних" кличів Владіміра Ільїча Леніна звучить: „релігія — опіюм для народу". Але це не перешкоджало Москві в тому, щоб, коли большевики під ударами націонал - соціялістичної Німеччини були над прірвою свого провалу, витягнути зо „заповідника" т. зв. містоблюдителя православної московської патріярхії, митрополита Сєргія та запрягти його і позірно толеровану нею православну Церкву до свого комуністичного воза та в такий спосіб рятувати смертельно загрожену „матушку Росію". І митрополит (пізніше патріярх) Сєргій виправдав надії червоних кремлівських вожаків, бо, як пише П. К. Курочкін у своїй книжці „Эволюция современного русского православия" (Москва, 1971, гл. стор. 137) „Позитивне відношення церкви до Совєтської держави і суспільства стимулювалось подіями Великої Вітчизняної війни Совєтського Союзу. Митрополит Сєргій видав 23 послань, що кликали віруючих до оборони з гітлерівською навалою. Православні громади організували збірку грошових засобів на потреби фронту, зокрема на створення танкового з'єднання імени Дмітрія Донського"...

Наслідник Сєргія, патріярх Алєксєй з доручення Кремлю переводить насильницьке „возз'єднання" Української Греко - католицької Церкви з московською православною Церквою та за його „благословенням" відбувається т. зв. Львівський собор 8-10 березня 1946 року. В тому самому часі западає за закритими дверми засуд на українських католицьких Владик, а це Митрополита Йосифа Сліпого та Єпископів Григорія Хомишина, Никиту Будку, Николая Чарнецького, ЧНІ, і Івана Лятишевського (всі арештовані 11-го квітня 1945 року у Львові і Станиславові) на довготерміновий побут у тюрмах та заслання до концентраційних ваборів. За цим пішли дальші арешти й засуди перемиських Єпископів Йосафата Коциловського, ЧСВВ, і Григорія Лакоти (1946 р.), вбивство мукачівського Єпископа Теодора Ромжі таки на території його епархії (1947 р.) та засуд пряшівських Єпископів Павла Гойдича і Василя Гопка (1951 р.). До того треба ще додати заслання до концтабору Апостольського Візитатора українців - католиків у Німеччині, о. д-ра Петра Вергуна (1945 р.) та ув'язнення крижевецького Єпископа для українців і хорватів греко - католиків Янка Шімрака (помер у 1946 р.)

Від часу кривавого возз'єднання" нашої Греко-католицької Церкви минуло в місяці березні цього року тридцять років. Москва однак глибоко відчуває тільки позірність цього варварського нелеґального акту. Наявним доказом того є безперебійні большевицькі видання, в яких в типово грубому московському стилі (не міняє справи факт, що ці видання у великій частині публікуються українською мовою) безчеститься нашу формально зліквідовану Церкву, її Провід, а зокрема Слугу Божого Митрополита Андрея та його наслідника, Ісповідника Віри Патріярха Йосифа, її духовенство та її вірних. Водночас проводиться атаку на зліквідовану Українську Автокефальну Православну Церкву, на діючі в Україні євангельські релігійні громади, як також на українську самобутність та змагання українського народу до його державної незалежности.

Перед нами важливе завдання збирати матеріяли про релігійне переслідування. Ці матеріяли треба упорядковувати, розподіляти на поодинокі групи та приготовляти до їх видання. Коротко, треба займатися т. зв. документацією. І саме ця справа була також темою нарад. Засідання Ради Українського Патріярхального Світового Об'єднання (УПСО), яке відбулося в Римі, 11-го липня 1975 року. Тоді і вирішено основувати Центр Документації про переслідування Віри і Церкви в Україні та вибрано його Провід у такому складі (подаю в азбучному порядку): Роман Данилевич (ЗСА) — голова та члени — ред. Василь Качмар (ЗСА), д-р Василь Маркусь (ЗСА), д-р Михайло Марунчак (Канада), д-р Володимир Попович (Европа) і д-р Леонід Рудницький (ЗСА).

Центр Документації про переслідування Віри і Церкви в Україні повинен комплектувати підсовєтські видання, їх студіювати, знайомитися з безоглядною тенденційністю, безшабашнию забріханістю та безглуздою арґументацією. Ці большевицькі матеріяли про нашу Католицьку Церкву появляються окремими книжками, яких є вже десятки, та систематично „опрацьовують" їх у журнальних і часописних статтях. А цю плеяду нападницької писанини горезвісний памфлет аґента НКВД, Володимира Росовича (насправді, Ярослава Галана) п. з. „З хрестом чи з ножем", що появився у Львові 6-го квітня 1945 року та був звернений проти світлої пам'яти Митрополита Андрея Шептицького. Завданням цього Центру Документації є також реєструвати видання, що появлялися та дальше появляються у вільному світі про переслідування та нищення Греко - католицької Церкви. До таких самих з перших видань належать книжки „Перші закуті" (в інталійській мові[1] та „Перші жертви комунізму (в англійській та німецькій мовах)[2] і [3]. У нашій праці-документації ми повинні нав'язувати до переслідування українців і білорусинів греко - католиків на теренах царської Росії. Для Москви білої чи червоної Греко - католицька Церква була і є символом відрубности передусім України від Московщини, тому й нищення цієї Церкви проходило і дальше проходить такими варварськими засобами. Працюючи над такою документацією, ми не можемо обмежуватися тільки до збирання й опрацювання матеріялів про переслідування Української Католицької Церкви, але конечно віднотовувати також акти переслідування Української Православної Церкви та українських протестантських громад, бо московсько - комуністичний режим іде на знищення кожної релігії, толеруючи тільки московську православну Церкву, що стала маріонеткою в його кривавих руках.

Світовий Конґрес Вільних Українців (СКВУ) проголосив 1976 рік Роком Оборони Віри і Церкви в Україні. Попри Богослужби всіх українських віровизнань, протестаційні сходини, віча маніфестації тощо конечно потрібно, щоб ширший український загал на наших поселеннях зацікавився також справою збирання доказового матеріялу про мартирологію українських Церков і віровизнаневих громад та допоміг Центрові Документації про переслідування Віри і Церкви в Україні в його запляновaній праці. В загальному українському інтересі є активно піддержати дію такого Центру фаховим знанням і матеріяльними засобами. Це буде тривалий вияв нашої протестаційної акції проти релігійного переслідування в Україні, а зокрема проти насильницької формальної ліквідації Української Греко - католицької Церкви в Західній Україні, Закарпатті ,на Пряшівщині та Буковині. Це святий обов'язок та велика відповідальність перед майбутніми поколіннями!

[1] Primi incatenati; libro bianco su la persecuzione religiosa in Ucraina. Roma, 1953.

[2] First victims of Communism; White book on the religions persecution in Ukraine. Rome, 1953. 114 p. illus.

[3] Die ersten Opfer des Kommunismus; Weissbuch ueber die religioesen Verfolgungen in der Ukraine. Muenchen, Ukrainischer Pfadfinder-Verlag, 1953. 127 S. illus.

Володимир Мацьків

НАШІ ДІТИ І РІДНА ШКОЛА

Це загально відомо, що школа відограла, відограє і ще довгі-довгі літа буде відогравати дуже важливу ролю не тільки у вихованні молодих поколінь, але і в двигненні культури кожного народу вперед, піднесенням цивілізації та техніки, а перш за все національної свідомости.

Школа підготовляє ґрунт для розвитку науки, літератури і всіх родів мистецтва. Школа підготовляє молоду людину до життя, праці та співжиття з іншими людьми. Без школи сучасна людина ніяк обійтись не може. Про це знаємо всі.

Знаємо теж, що кожний нарід старається провадити своє шкільництво згідно з найновішими здобутками психології та науки взагалі своєю рідною мовою. Знаємо, що всі англійські діти вчаться в англійських школах, французькі у французьких, німецькі в німецьких і т. д. Це ж право природи. На жаль, наші українські діти, що живуть поза рідною землею, мусять побирати своє навчання не своєю рідною мовою, але чужою. Не багато краще і в нашій Батьківщині, де наш відвічний ворог силою та підступом впроваджує свою мову і в школах і в щоденному житті нашого народу.

Тому не диво, що багато нашого народу пропадає та стає „погноєм" для чужих, мудріших народів. Кажу мудріших не тому, щоб когось образити, але це незбитий факт, що багато наших людей, вихованих в чужих школах, затратили вже частинно, або й зовсім, свою національну гідність, свідомість та розуміння відповідальности за стан свого народу, і вони при вихованні своїх дітей не звертають ніякої або майже ніякої уваги на те, якою дорогою підуть їх діти та до якої мети вони колись дійдуть. Чи вони стануть прикрасою свого народу, байдужими до нього, чи може його ворогами. Вони не бачать, чи не хочуть бачити цієї денаціоналізації, яка провадить до повної загибелі всієї нашої спільноти та нашого імени.

Єдиним реальним засобом та логічною протидією цієї болючої денаціоналізації нашої молоді є українська школа, — і це конечність посилати дітей до рідних шкіл, чи шкіл українознавства, як їх часто називають.

Правда, що ці школи, що діють лиш один день в тижні, — і то тоді, коли інші діти відпочивають, — не в силі належно протидіяти та нівелювати усі чужі впливи, які тиснуть на наших дітей і молодь безперестанку і не тільки в школах, але і на кожному кроці. Та все ж таки вони дадуть багато більше, як великоміська вулиця.

Всі знаємо, що діяння школи — це діяння вчителів, бо який учитель — така й школа. І тут мусимо з прикрістю ствердити, що наші провідні чинники, зайняті міжпартійною гризнею, замало звертають уваги на це, щоб приготовити для шкіл українознавства можливо найкращих молодих вчителів, які запізнавшись докладно з усіми вимогами психології, дидактики та методики, як теж нашими національними проблемами, хотіли б і уміли б вив'язатись як слід зі своїх обов'язків та вести наше молоде покоління правильними шляхами.

Великим недомаганням наших рідних шкіл і те, що вони не мають власних приміщень, і в більшості мусять користати з чужих, де зустрічаються з поважними труднощами.

Та незалежно від всіх труднощів і недомагань, нам слід таки посилати усіх своїх дітей до рідних шкіл, бо там вони постійно чутимуть рідну мову, читатимуть рідну книжку, зживатимуться з товаришами своїх національностей й усе таки одержать дещо знання з рідної історії, географії рідного краю та культури свого народу. Дуже добре, коли в тих школах є теж навчання релігії рідною мовою, бо навчання релігії неукраїнською мовою відриває нашу молодь від рідної Церкви, а вслід за тим і від свого народу.

Завдання рідної школи дуже не легке, але воно необхідне. Тому дуже потрібно, щоб всі наші батьки належно зрозуміли цю важливу проблему та старались її розв'язати, якзмога найкраще.

Дуже варто, щоб всі наші батьки, що мають дітей в шкільному віці, самі більше цікавилися діянням рідної школи, співпрацюючи в батьківському комітеті цієї школи та брали найбільш активну участь у всіх його починаннях. Це буде дуже корисне і для дітей і для цієї школи.

Докладаймо усіх сил, щоб школи українознавства працювали і розвивались якслід та ще довгі літа зберігали нашу спільноту і наше ім'я поза рідною землею, а не копаймо могили для неї.

Пригадуємо цю так важливу справу саме тепер, щоб усі наші батьки, які мають дітей в шкільному віці, мали час і змогу добре розглянути та обдумати майбутність своїх дітей саме тепер, а обдумавши, вписали їх до школи українознавства (рідної школи), бо деякі ті школи провадять вписи перед вакаціями.

Проголосували продовжити зменшення в податках

Вашінґтон. — Дуже впливова Сенатська фінансова комісія у четвер, 27-го травня, проголосувала продовжити на необмежений час майже всі провізії закону з березня 1975-го року, який встановив зменшення у федеральних податках, а знести тільки одну провізію, а саме, 35-доляровий податковий кредит на особу і то щойно 30-го червня 1977-го року. Закон щодо зменшення федеральних податків був схвалений на початку 1975-го року як засіб боротьби з тодішньою економічною рецесією, маючи на меті заохотити індустріяльні підприємства збільшити свою продукцію, що спричинилося б до зменшення безробіття, а також мав на меті збільшити покупну спроможність споживачів.

З НАШИХ БУДНІВ

Пожнив'я Фестивалю

Робляги підсумки Українського Фестивалю, ги покрайовому, Ярмарку в Ню Йорку, мої дорогі земляки й сусіди з Бібрецького повіту панство Татухи ствердили одноголосно, що такого велигавого здвигу народу на 7-ій вулиці вони не бачили ще з того часу, коли Святоюрську парафію відвідував Блаженніший Патріярх Иосиф Перший! До успіху Фестивалю пригинилась, безумовно, і гарна погода впродовж трьох днів, за котру соборно молились під гас відкриття урочистостей обидва отці - парохи, католицький і православний; а наш земляк з Підсоснова адвокат Іван Флис підтримав ці їхні моління світськими словами — від імени Комітету.

Правда, на самому погатку різнобарвної фестивальної програми трапилось мале непорозуміння, коли дорога землягка пані Татушиха взяла солістку Марту Кокольську - Мусійгук за дружину головного предсідника Українського Народного Союзу, співагку Марію Лисогір, котра, звигайно, попередніми роками під час таких церемоній виконувала національні гимни, — американський, український, а інколи, як виникла така потреба, то ще й канадський на додаток.

— Подивися, старий! — сплеснула руками дорога землягка, — як наша Маруся змінилася! Яку файну, нівроку, фігуру дістала, а який в неї дзвінкий голосочок!

— Слухай, жінко, — промовив до неї пан Татух, — ги ти для цього спендувала сорок талярів на окуляри, щоб дивитися на світ Божий і нігого не багити?. Та ж там коло мікрофона не стоїть, перебрана за Наталку Полтавку, жена головного предсідника, а скигальська дівгина Марта Кокольська, що робила колись у кафетерії за кельнерку, а потім пішла до шкіл і вивгилася за таку співачку ,що тепер в американській телевізії може співати, і то на кожному каналі! А пані Мері Лисогір має нині екстра службу: стоїть отам під будкою Союзу Українок і продає голубці та пироги, що їх скитальці перехрестили на вареники, так само, як містер Сурмач перехрестив свої пголи на „бджоли".

Дорога землячка пані Татушиха просльозилась у цьому місці та й сказала:

— О, тепер я знаю, гому ці пироги, ги там „вареники" так людям смакували, гому різношерсний народ, і свій і гужий, так їх розхапував — їв, їв і не міг наситигися! Це тому, що їх ліпили золотими руками наші союзянки, щоб здорові були, — для прослави Америки і на пожиток рідній Україні!

Ікер

Іван Іваxів

МАЇВКА

Маївка — це молебень до Матері Божої, що правиться кожного вечора місяця травня. Тому, що в нас вживали також слова май на означення місяця травня і що цей молебень правиться тільки в травні, то й з того назва Маївка. Чар Маївки в тому, що вона правиться тільки в цьому гарному місяці весни. Це ж бо щойно недавно по зимній зимі природа оживає, все зеленіє, розвивається, буяє, цвіте, й ми тішимось тією красою природи й духово ростемо. Але ж як і не тішитись, коли вже тепло, все кругом зелене, цвіте, пахне, а найбільше бози. Хоча й недовго вони цвітуть, але зате дуже гарно на який тиждень - два все під знаком бозового цвіту. Пахне він кожному, стоїть він у вазах у кімнаті на вікні чи столі, й вівтар у церкві також ним замаєний.

Та не тільки тим маївка славна, що правиться молебень й вівтар бозом замаєний, але й цілим днем, що проходить під знаком Маївки, травневого вечора. Всі важніші весняні роботи на селі вже пороблено: все посіяне, городина й бараболі посаджені, а тепер вже можна трохи темпо сповільнити, хоч роботи на господарці ніколи не бракує. Тут докінчують будувати хату; там знову трачі ріжуть тополю на дошки, на штафети; хтось там ставить пліт, чути пилку й стукання молотків, світиться й пахне новий пліт. Жінки перуть праниками полотно, розстеляють його мокрим на вигоні, щоб побіліло від сонця.

За роботою скоро сходить день й настає вечір. Ще сонце не зайшло, повертаються господарі з орання чи скородження; йде товар додому, порикуючи, пахне сильніше моріг, пахнуть сади, літають й гудуть жучки й хрущі. Люди скоро повечеряли та й на маївку час. Перші йдуть статечні господині, біжить дітвора, йдуть дівчата, а за ними хлопці. В церкві велика урочистість, лунає сердечний, щирий, молитовний спів; чути чисті й сильні голоси дівчат й зміст пісні повний любови, синівської відданости. Народ просить Матінку Божу заступитися за ними, бо ж біда велика, а допомоги їм нізвідки. Й просять не чужого, а свого святого Йосафата Кунцевича, щоб і він молився за нас грішних. Найважніща хвилина буває, коли народ навколішках, а священик співає: „од повітря, огня града, войни й несподіваної смерти сохрани нас, Господи". (А жид, це зачувши, каже: „Ну, єгомосць, маєте ще п'ять золотих й кажіть ще від тісний чобіт й бридкий жінка"). Накінець благословить найсвятішими дарами й знову дуже то урочисто просить: „благослови, Господи, люди своя, достояніє Твоє". Ще одна, дві пісні й по маївці. Виходять люди з церкви, тільки деяка жінка ще залишається, щоб ще більше виявити Господеві свій жаль й більше Його ласк просити.

Буває не раз і з пригодами, бо переходить буря, сильно гримить, десь дуже то близько вдарить грім, а потім на другий день люди мають про що говорити.

Та не все ж буває буря й не все гримить. Звичайно — гарно, сухо, свіжо, йдуть дівчата, а тут і хлопці за ними й їх дуже то зачіпають. Під час маївки на хлопців не тільки находить охота, але й сміливість також. Чи це не залишки тих часів, коли хлопці їх умикали? Може, але факт фактом, що й найнесміливіший парубок кров у жилах чує, свою відвагу, сміливість й добру та непримушену волю виявляє. Чути голосні хихи, сміхи, а чому ж би то ні? Весела ж весна! По дорозі чоловіки вступають до кооперативи покурити, поговорити, послухати, а хлопці купити цукерків. Крамар жартує й ножем колупає цукерки в слоїку, що збились у грудку, й тяжко їх ножем розколоти. А цукерки так пахнут, це ж бо не що небудь, це ж цукерки Нової Фортуни, виробу пані Левицької зі Львова.

Жартує крамар, та й чоловіки своє додають. Всі сміються, аж ліхтар гойдається й світло то темніє то ясніє: менше кисня — більше кисня.

В кооперативі рух, в кооперативі життя, бо ж кожний хоче щось цікавого сказати, про війну й воєнні пригибашки, політику, сільські історії, пожартувати. А до жартів все найшлась нагода й причина, бо хоч розмова починалась поважно й про поважні справи, то все на веселе, на жарти зверне, а тоді чути сальви сміху, що аж вікна трясуться. Говорив народ, виявляв свою волю, сміявся, тішився, відпочивав. Такого клюбу тепер тільки позаздрити за винятком хіба одного перелазу в нацкоршмі. Чому саме там? Бо там ще заходять оті колишні учасники тих кооперативних розмов...

Та хлопцям тут не стояти, роззявивши губи, їм тепер свої діла робити, дівчат додому відпроваджувати. Иде розмова в кооперативі, а коло воріт, на перелазах, в садках тихенько тільки кохання б'є сильним ключем. Сидить молодь без слів, аби тільки ближче до себе, серце до серця, а воно гаряче як жар, аби тільки чути дотик милої душі, її дихання й тремтіння.

Світить місяченько, тьохкає соловейко, жаби в багні рейкають, аж лящить, як шкварки в ринці на гарячій плиті; хлопцям, дівчатам що? Всей світ їхній, тільки біда, що той час так скоро сходить. Чи ж не казав хтось великий, що час найбільший тиран? От вже й жаби затихли, тільки соловейко не затих; вже й світає, й не один парубок, попід плоти ховаючись, додому закрадається.

Приліг на годинку, дві, а там знову до роботи. Працюють, йдуть подивитись до коней, чи не зайшли часом у чуже, в скарбове; стоять на пасовиську й про свої любовні справи й подвиги розповідають, нові пляни укладають. Свобідно тут, великий простір, далеко від хат, так що око й серце відпочине. Зі сходу на північ потягнулось Стависко, Бірки, Вільшина, ліс Пересла, Став, на захід — Підріччя, Вільшина, на південь — луг, поля, діброва, а там знову на захід дотягнувся ген - ген лан. Простір, свобода парубкам

(Закінчення на стор. 3-ій)

Курс вишивки при 64-му Відділі СУА

У рамках виховної референтури при 64-му Відділі СУА, відбувся курс української вишивки і крою, який тривав цілий рік за вийнятком літніх місяців. Із одинадцяти вписаних закінчили курс сім осіб. Навчання безкоштовно провадила Ірена Кметик, знавець української вишивки і крою, яка крім підставових стібів дала учасницям нагоду пізнати і вивчити рідкісні взори українського пребагатого народного мистецтва. Хоча цей курс завершили всього сім жінок, всі вони стали ентузіястами вишивки, з наміром доповнити в майбутньому ряди українських вишивальниць, яких на жаль чимраз менше.

У квітні на Ширших Сходинах Відділу, учасниці влаштували на закінчення Присутні подивляли різнокурсу виставку своїх робіт. Присутні подивляли різнородні, дбайливо виконані експонати, засипуючи курсанток заслуженими похвалами і цікавими питаннями.

Закриваючи сходини, голова Оксана Щур подякувала І. Кметик за безкорисне ведення курсу, учасницям за їхню витривалість і послідовність в праці, а виховним референткам Д. Костів і Б. Ковалів за ініціятиву і опіку над успішним курсом вишивки.

М. Д.

МАЇВКА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

груди розпирає, під враженням вчорашнього, вечора й відповідних пісень співають, насамперед любовних весняних, потім жовнярських, стрілецьких, січових, сокільських. От хоч би лише кілька з них тут згадати: „Ой, там коло ставу", „Ой, там коло броду", „Коло млина яворина", „В горах грім гуде... землю спороли ґранати". Співають парубки, дають серцю волю, дають собі духа, й несеться пісня на ліси, луги, гаї і поміж садки. Несеться тужливий хорал, що з кохання і милости засипає земля кости, аж волос в'яне. Несеться пісня й дає знати, що парубоцькому роду нема переводу, що саме тепер й пора на це, — весна ж травень же !

Працює народ, чує ті співи й тішиться тим. Думає собі, що завжди так було й так далі має бути, що тепер на це час і пора. Такий закон природи, що так само в'яже соловейка, як і парубків, а прийде інша пора, то й інших пісень співати будуть.

От коби то нам та Божа іскорка й тепер наші серця піснею запалила, було б життя й довше б ми прожили, то тим більше, що й харч тепер кращий і його не бракує. Співали на голодному борщі, то чому ж тепер на сіканцях не можна? Чи може саме тому? Гей, хлопці, вас нема?!

Ділимося сумною вісткою
з Родиною, Знайомими і Приятелями,
що дня 26-го травня 1976 р. упокоївся в Бозі,
в Гакетставн, Н. Дж.
наш Найдорожчий ЧОЛОВІК і ТАТО

бл. п.

МИКОЛА БАРАН

проживши 63 роки життя, нар. в с. Марківці кол. Станиславова, Україна, член 143-го Відділу УНСоюзу.

ПАНАХИДА в п'ятницю, 28-го травня 1976 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Scala Funeral Home, Hackettstown, N.J.

ПОХОРОН — в суботу, 29-го травня 1976 р. о год. 8:30 ранку з похоронного заведення до церкви св. Миколая в Грейт Медовс, Н. Дж., а опісля на цвинтар Pequest.

Горем прибиті:
дружина — КСЕНЯ з дому ВОЙЦІЦЬКА
донька — АННА ФРЕНК з чоловіком АРТУРОМ

Ділимося сумною вісткою, що 25-го травня 1976 року в Україні,
після важкої недуги, відійшла від нас у Вічність,
наша Найдорожча МАМА, БАБУНЯ і ПРАБАБУНЯ

бл. п.

ОЛЕНА А. КРУЦЬКО

з дому ТУЧАПСЬКА

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Горем прибиті:

МАРІЯ і Д-р БОГДАН РИБЧУКИ — донька з чоловіком
СТЕФА КРУЦЬКО — донька
ВІРА й АНДРІЙ МАСІ — внучка з чоловіком
ХРИСТОФЕР ТАРАС МАСІ — правнук

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. Миколи Білана

Члена Ділового Комітету Чортківської Округи, кол. учасника Визвольних Змагань, учителя Рідної Школи в Копичинцях складає 20.00 долярів на „Патріярший Фонд"

ДІЛОВИЙ КОМІТЕТ.

За Управу:
О. Соневицька, голова Богдан Стефанович, секретар

Ділимося сумною вісткою, що в середу, 26 травня ц. р.
упокоївся в Бозі на 22-му році життя,
член Спілки Української Молоді Америки
і член нашого Осередку

ДРУЖИННИК

ІВАН ПЕТРО ЩУПЛЯК

ПАНАХИДА в п'ятницю, 28-го травня ц. р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Грінвілл Меморіял Гом, 374 Данфорт Авеню в Джерзі Сити, Н. Дж.

ПОХОРОН в суботу, 29-го травня 1976 р. о год. 9:30 рано до церкви св. Петра і Павла, а опісля на український православний цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

•

Батькам і Родині Покійного Івана щиросердечні співчуття висловлює —
ОСЕРЕДОК СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ АМЕРИКИ ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

У глибокому смутку повідомляємо
Родину, Приятелів і Знайомих,
що в неділю, 9-го травня 1976 року, на 80-му році життя
відійшов у Вічність у Філядельфії, Па., по короткій, тяжкій недузі
наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУНЬО

бл. п.

ІВАН БАНАХ

уроджений в Україні, село Василів Великий, повіт Рава Руська.

Приїхав до Сполучених Стейтів Америки 1923 р., учасник Визвольних Змагань в рядах УГА. Став членом УНСоюзу в 1923-му році.

ПАНАХИДА за покійного Івана відбулася в середу, 12-го травня 1976 р. в похоронному заведенні Петра Мурянки при 5316 Резінг Сон Авеню в Філядельфії, Па. при численній участи Родини і Знайомих. В Панахиді взяли участь з прапорами бувші Українські Вояки, а попередньо Стрілецький Гурток ч. 1 у Філядельфії, Па., де Покійний належав від самого початку зорганізовання його, аж до кінця його життя, від бувших Вояків і від Української Громади у Філядельфії, Па., прощав Покійного під час Панахиди д-р Володимир Ґалан, перший голова Української Стрілецької Громади, а тепер голова Українських бувших Вояків.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ і СВ. ЛІТУРГІЮ в українській православній катедрі св. Володимира, відслужив отець Мітрат Стефан Біляк.

ПОХОРОН відбувся в четвер, 13-го травня 1976 р. Тіло перевезено на Вічний Спочинок на цвинтар Оклейнд у Філядельфії, Па.

Горем прибиті:
дружина — АНГЕЛА
син — ВОЛОДИМИР з дружиною ІРИНОЮ і дві внучки — ІРИНА і АНГЕЛА
братова — АНАСТАЗІЯ БАНАХ
братанка — ЛІДІЯ САЙДАК з мужем і дітьми в Мілвокі, Віскансон

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшов від нас несподівано й передчасно, у 63-му році життя, 20 грудня 1975 р.
наш Найдорожчий і Незабутній
ЧОЛОВІК, БАТЬКО, ВУЙКО, ТЕСТЬ, ДІДУСЬ і СВОЯК

сл. п.

ЯРОСЛАВ БІЛАС

Сповнені невимовним смутком і болем хочемо цією дорогою висловити наше щире й сердечне спасибі всім нашим Рідним, дорогим і близьким Друзям і Знайомим Покійного.

Особливу подяку складаємо нашому парохові, о. крил. Володимирові Андрушкову за уділення Найсв. Тайни Єлеопомазання Покійному, за всі похоронні відправи та зворушливу прощальну проповідь у церкві, о. д-рові Б. Волошинові за відправлення Панахид і похоронної Служби Божої, о. д-рові П. Івахову за Св. Літургію, молитви й вислови співчуття.

Сердечно дякуємо Дорогим Приятелям, Панству інж. Романові й Ярославі Ракочим, що були з нами в останніх хвилинах життя Покійного, як також нашим Дорогим Сватам, Панству К. і Г. Джанстонам за моральну підтримку в нашому горю. Дякуємо членам хору, якого диригентом був Покійний, що своїм співом звеличали сумні обряди, зокрема п. І. Ротковї та п. В. Стадникові, а п. Я. Кушнірові за диригування хором під час похоронних обрядів. Особливу подяку складаємо українським ветеранам і Сумівській молоді, що прибули на Панахиди й похорони з прапорами та віддали останній салют Покійному. Щиро дякуємо всім промовцям: п. Б. Казанівському від Організацій Визвольного Фронту та ГУ „Провидіння", інж. Р. Ракочому від укр. громадянства Коговсу, п. В. Бодиареві від укр. ветеранів, від Відділу СУМА: п. М. Бережанському, п. С. Наугольник і виховниці М. Кошикар, від Окр. Комітету Відділів УККА п. Є. Наболотному, від Відділу УККА — Трой — п. Р. Гарасимякові, УККА — Вотервліт — п. Р. Маселкові, УККА — Коговс — п. М. Кухарові, УККА — Амстердам — інж. М. Свідерському, від Укр. Клюбів: Коговс — п. Гр. Бураничеві, Вотервліт — п. В. Кошикареві, Амстердам — п. Д. Римарукові, від Відділу ООЧСУ — Амстердам — п. О. Пацакові, від ОЖ ОЧСУ — Амстердам — п. Д. Свідерській, від голови Окр. Ради СУА — п. Д. Кушнір, від Відділів СУА: Вотервліт — п. Л. Мокій, Коговс — п. Є. Шанц, від політ.-в'язнів, Дрогобицького Комітету і Пласт. Станиці — ред. І. Дурбакові, від Пластприяту — п. Н. Сосяк, від церк. хору п. І. Ротковї, від Братства св. Петра й Павла — п. І. Мандрові, від Відділу УНС — п. М. Савкові. Письмові вислови співчуття прислали всі укр. організації Трою, Відділи ООЧСУ й СУА з Ютики, за що щиро дякуємо. Велика подяка проф. М. Добошеві і Друзям Покійного з Нюарку за св. Літургію, Панахиди й молитви, членам нюаркського хору за звеличання своїм співом жалібних відправ. Щиросердечну подяку складаємо Дорогим Союзянкам з Коговсу й Вотервліту, Членкам ОЖ ОЧСУ з Амстердаму за приготування тризни в такий урочистий день, як Навечеря Різдва, що було з їхньої сторони великою посвятою, як теж Управі Укр. Клюбу в Коговсі за залю на тризну. Дякуємо численним Жертводавцям за щедрі пожертви на поминальні Служби Божі, вінки, квіти, на наші церковні й національні цілі.

Дякуємо інж. Р. Ракочому, інж. М. Свідерському та п. М. Савкову за зразкове переведення організації похоронів і тризни. Вкінці дякуємо 45 Відділові СУМА „Галич" і Батьківському Комітетові у Вотервліті за вшанування пам'яті Покійного, виховника СУМА, 29. 2 Службою Божою, Панахидою й поминками з прийняттям. Під час поминок промовляли: п. М. Бережанський, п. Б. Казанівський, п. І. Байляк, інж. М. Свідерський, п. М. Крушельницький, п. І. Романишин. На закінчення о. д-р Б. Волошин прочитав відповідну до сумної хвилини поему В. Симоненка.

Під час похоронів зложили багато пожертв. І так на: відновлення церкви в Коговсі — 1.142 дол., Фонд „Церква в Потребі" — 175 дол., Патріярший Фонд — 50 дол., Фонд Оборони України: Амстердам — 72 дол., Вотервліт — 138 дол., Коговс — 383 дол., Трой — 82 дол., разом — 675 дол., НТШ у ЗСА — 10 дол., НТШ у Канаді — 110 дол., Катедри Українознавства в Гарварді — 190 дол., Стипендійний Фонд ім. Я. Біласа Окр. Комітету УККА — на літні курси українознавства в Гарварді — 205 дол., прес. фонд „Наше Життя" — 10 дол., разом на всі цілі зложено 2.567 дол. Усім Жертводавцям велике спасибі!

Нехай Усіх Вас, що хотіли облегшити наше безмірне горе — Господь Милосердний нагородить Своїми щедрими ласками!

У глибокому смутку:
дружина — ЗИНОВІЯ
донька — РОКСОЛЯНА з чоловіком ГРИГОРІЄМ
донька — ІРИНА з чоловіком КАРЛОМ
внуки — РОМАН і ІГОР

В ПЕРШУ ДУЖЕ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Невіджалуваного
ЧОЛОВІКА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

БОГДАНА МУСІЯ

буде відправлена

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА

в Українській Католицькій Церкві СВ. МИХАЇЛА у ГАРТФОРДІ, Конн., дня 6 ЧЕРВНЯ 1976 р., о год. 8-ій рано (неділя),
а 9-го ЧЕРВНЯ 1976 р. у ПАРАНА, Бразилія.

Просимо наших приятелів злучитись з нами в молитвах за спокій душі св. п. Богдана.

РОДИНА

В другу сумну та дуже болючу річницю смерти
мого Найдорожчого ЧОЛОВІКА
і нашого Найдорожчого ТАТА

бл. п.

ТЕОДОРА СЕНЧИШИНА

що відійшов від нас у Вічність дня 29 травня 1974 року на 53-му році життя та залишив нас у дуже великім смутку та горю,

дня 30-го травня 1976 року

о год. 12-ій дня
буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА

ЗА СПОКІЙ ЙОГО ДУШІ

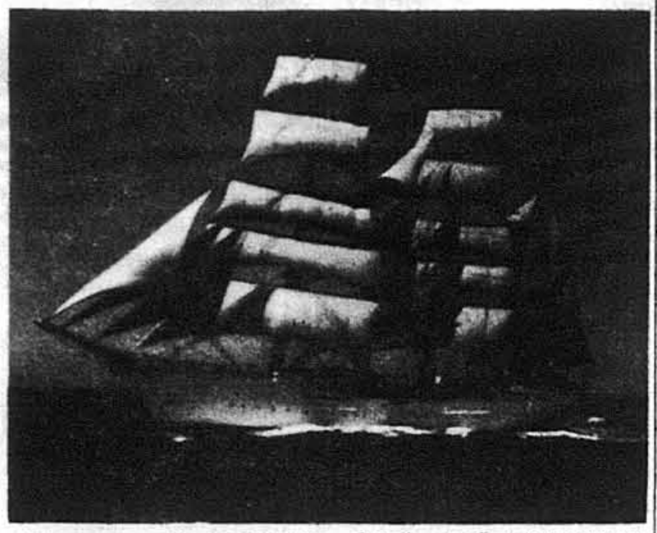
в церкві св. Володимира

709 Фронт Стріт у ГЕМСТЕД, Н. Й.

Тяжким горем та тугою прибиті на все:
дружина — АНТОНИНА
дочка — АННА
син — ДОРКО

Вшанують 200-річчя ЗСА...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Американський вітрильник „Ігел", який провадитиме міжнародну параду вітрильників по Гудсонській ріці.

частинні перегони почерез Атлантійський океан до Ню-порту, Ровд Айленду в ЗСА. На одному з вітрильників, що відплив з Англії під англійським прапором і називається „Вінстон Черчіль", крім офіцерів, знаходиться виключно жіночий екіпаж. Першим місцем його призначення — це Тенаріф на Канарійських островах, віддалених від Англії на 1,425 миль. Першим на місце змагу прибув совєтський вітрильник „Товариш". Крім нього, у цих змаганнях бере участь ще один совєтський вітрильник „Крузенштерн". Друга частина водних перегонів розпочнеться 23-го травня у Тенаріфі, віддаленому 2,530 миль від Бермудів; всі кораблі повинні прибути на місце призначення 10-го червня. Там до них приєднається 32 вітрильники з Північної і Південної Америки і звідтіля вони вже разом поплинуть останніх 635 миль до Ньюпорту. Поміж 24-им і 27-им червня усі вітрильники повинні бути в Ньюпорті. Відтак, протягом трьох наступних днів, відбуватимуться різні маніфестації, зустрічі та бенкети з представниками флот. У цьому часі публіка матиме можність відвідати кораблі.

Дня 1-го липня о год. 8-ій ранку, в дорозі до Ню Йорку, розпочнеться морська парада. Приближаючись до Ню Йорку, парада поділиться на дві групи. Менші вітрильники плистимуть через протоку Лонг Айленд в напрямі Східньої ріки і на південь до призначеного місця у північно-східній частині Бруклина. Вищі кораблі продовжуватимуть параду довкола Лонг Айленду аж до цього самого місця. Всі кораблі 3-го липня повинні бути на призначених місцях. Там до них приєднається ще сто вітрильників — разом 225 кораблів. У цій параді братимуть участь 65 американських вітрильників, очолених вітрильником „Ігл" („Орел"), який 4-го липня провадитиме парадою на Гудсонській ріці. Найбільший вітрильник в цій параді — це совєтський „Крузенштерн", а найменший — це західньо-німецький „Білий Дельфін ІІ".

Міжнародна морська Дефіляда включатиме 20 американських та 34 чужинецьких воєнних кораблів. Крім Румунії, жадна інша комуністична країна не братиме участи в цій дефіляді.

Дня 2-го липня о год. 10-ій ранку всі воєнні пароплави з'їдуться на віддалі 200 миль від Мангеттену і однією колоною поплинуть до Ню Йорку. Офіційним господарем цілого водного показу 3-го і 4-го липня буде американський літаконосець „Форестал", що заякориться біля моста „Верезано". На цьому літаконосці, 3-го липня відбуватимуться прийняття для чужинецьких представників. Цього ж дня о год. 8-ій ранку, дефіляда, що її очолюватиме американський крейсер „Вейнрайт", перепливе під мостом Верезано; провідний корабель, як і всі інші у параді, що простягатиметься 20 миль завдовжки, привітають місто у 200-річчя ЗСА 21-гарматним вистрілом. Парада продовжуватиметься вздовж ріки Гудсону до моста Джорджа Вашінгтону, де всі кораблі обернуться і заякоряться на призначених для них місцях.

Досі в історії Америки на американських територіяльних водах відбулися три міжнародні морські дефіляди. У 1893-му році 10 країн взяли участь у такій маніфестації з нагоди 400-річчя експедиції Кристофора Колюмба. В 1907 році, цього роду дефіляда відбулася з нагоди 300-річчя заснування англійських колоній в Джеймставні, Вірджінії, а 50 років пізніше 110 воєнних кораблів відзначили 350-річчя цієї події.

З початку дня 4-го липня о год. 11-ій ранку парада вітрильників очолена американським кораблем „Ігл" попливе попід мостом Верезано. Найбільші і найважчі вітрильники творитимуть одноколонну дефіляду, а за ними — менші творитимуть дво, трьо та чотириколонний похід вздовж ріки Гудсон, попри причалені воєнні судна аж до місця — віддаленого дві милі на північ від моста Джорджа Вашінгтона. Опісля вони повернуться і заякоряться у нюйоркських і нюджерзких пристанях.

Цього ж дня о год. 1-ій по пол., високі американські урядовці, зі сподіваною участю президента Форда, віцепрезидента Рокефеллера чи секретаря фльоти Джей. Вілліяма Мідендорфа, зійшовши на американський крейсер „Вейнрайт", переглядатимуть причалені воєнні кораблі та перепливаючі вітрильники. Організатори морського показу твердять, що найбільш імпозантний вид на цілу морську дефіляду буде на 50-ій вулиці, Захід, біля ріки Гудсон. Вони заповідають, що о год. 4-ій цього ж дня „Ігл" попливе попри останні вітрильники, крейсера „Вейнрайта" та причалені воєнні кораблі.

Дефіляда повинна закінчитися приблизно о год. 5-ій по пол. — прийняттям на літаконосці „Форестал" для офіцерів всіх кораблів та представників уряду.

Протягом двох наступних днів всі кораблі — воєнні і вітрильники, причалені в Ню Йорку та Ню Джерзі відкриються для відвідин публіки.

Цивільні та військові організатори дефіляди передбачають, що коло 15 мільйонів приглядатимуться морській дефіляді, а міські чинники припускають, що Ню Йорк з цього показу матиме поміж чотири до сім мільйонів доларів прибутку.

Програму можуть відкликати у випадку густої мряки, одначе тому, що вона рідко в нюйоркській пристані трапляється, організатори сподіваються успіху.

Крім морської паради відзначення 200-річчя ЗСА, також відбуватиметься програма на суші, зокрема концерти, виставки, паради у фінансовій окрузі Мангеттену. Цілоденні відзначування завершаться найбільшим в Америці показом фойєрверків. І так, починаючи від год. 9-ої, протягом пів години фойєрверки вистрілюватимуть з трьох барж та 3-ох островів — Еліс, Свободи та Говернорс. Найкращим місцем для показу фойєрверків надається південний Мангеттен — Баттері Парк.

„Сиракюз Геральд Амерікен"...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Царська цензура в Україні", яку організує Постійна Конференція Українських Студій Гарвардського університету.

У науковій Сесії, присвяченій 100-річчю Заборони Українства, яка відбудеться в неділю 30-го травня в Українськім Науковім Інституті Гарвардського університету, з доповідями виступлять професори: Роман Сольчаник, Раттерський університет, „Царська цензура і український національний рух: Емський указ"; Микола Богатюк, Лемойнський коледж, „Емський указ і проблема русифікації"; і Омелян Пріцак, Гарвардський університет, „Сто років заборони українства". Керівником Сесії буде Іван Лисяк-Рудницький.

У суботу, 29 травня, в рамках Конференції, також відбудуться дві сесії присвячені Лесі Українці з участю професорів: В. Жили, Р. Кухара, М. Овчаренко, Л. Онишкевич, Б. Романенчука та В. Смирнього.

Усі сесії відкриті для громадянства.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Асторія готовиться до відзначення 200-річчя Америки

Заходом радного з Асторії П. Валлоне при співучасті всіх національностей Асторії, включаючи українців, тут в суботу дня 19-го червня 1976 року в Асторія Парку відбудеться святочне відзначення 200-річчя Американської Революції з відповідною політичною та мистецькою програмою. Для належної участи українців, які мабуть після греків є найбільш активною етнічною групою в Асторії, бо крім української католицької церкви Чесного Хреста з парохом о. В. Андрейчуком, ЧСВВ, існують тут Осередок Спілки Української Молоді Америки, 35 Відділ ООЧСУ та ОЖ ОЧСУ, Українська Суботня Школа, Українська Балетна Школа п-ні Шимерковської, Пласт, ансамбль танцюристів п-ні Оприско та їх бандуристи при Осередку СУМА. Існують також церковні організації ,як Апостольства Молитви, Вівтарна Дружина Хору, Товариство Вервиці й Католицьких Ветеранів та Асторійський Відділ Комітету Тижня Поневолених Націй. До того входять Відділ ОДВУ та Відділи Союзу Українок Америки.

На нараді, скликаній радником Валлоне доручено п-ні Марії Гречен бути відпоручницею українців в цьому багато - національному Комітеті. П-ні М. Гречен із Свяченому, влаштованому Організаціями Визвольного Фронту в Асторії, в неділю, 23 травня 1976 р. повідомила, що збірка українців відбудеться при 31 вул., та Дітмаре Булевард в Асторії в год. 10.30 рано. Звідти усі учасники підуть походом до Асторія Парку, де відбудеться політично-мистецька програма.

Прохається українців Ню Йорку й околиці, а зокрема Асторії, прибути на означене місце, зокрема пожадана участь дітей і жінок в українських національних одягах, мужчин з вишиваними сорочками, а організації з транспарентами й українськими організаційними прапорами. В мистецькій програмі візьмуть участь українські танцюристи, українська балетна школа та українські бандуристи. Коли стане часу, то може й український хор виступить також.

Треба надіятися, що всі допоможуть асторійській громаді належно себе зарепрезентувати на цьому святі в 200-річчя Америки перед нашими сусідами.

Д-р Ол. Соколишин

В Детройті відбулися...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Слюсарук 1.000 (2.185) і Українська Кредитова Кооператива „Самопоміч" 1.000 (2.887). В дужках подані загальні суми жертводавців, зложені досі). 3 нагоди „Детройтських Днів ФКУ" зібрано разом біля 20.000 дол. Прибуток з льотерії виносив понад 30.000 дол.

Спільну вечерю відкрив молитвою о. Інокентій Лотоцький, ЧСВВ, Ігумен і парох Церкви НЗПД в Гемтремку. Після вечері у вокально-мистецькій частині виступили Христина Романа Лиreцька — меццо сопрано, і Ярема Цісарук — баритон, виконавши по дві сольові пісні і два дуети: „Люблю дивитись" О. Нижанківського і дует Одарки і Івана з опери „Запорожець за Дунаєм" С. Гулака-Артемовського. Акомпаньювала Ляриса Цісарук.

Після вокально-мистецької частини представлено учасникам красуню ЗСА на 1976 рік панну Анну Ільшенко. (Її батько українець). Красуня привітала учасників та подамагала при виграші. (Виграші будуть проголошені в пресі окремо). Після виграші відбулася забава товариська забава. Біля 250 осіб було присутніх на тому вечері, в тому числі багато студентської молоді.

У неділю, 9-го травня, в пополудневих годинах, у залі церкви св. Йосафата відбулася спільна нарада Екзекутиви ФКУ з представниками комітетів: Детройту — А. Ромах, О. Дужа, Я. Конопада, І. Сливка і В. Колодчин; Торонто — Петро Яцик, голова, і Василь Верига; Філядельфія — інж. Роман Процик. Темою наради були дальші акції для завершення збірки фондів Катедр Українознавства в Гарварді.

Завдяки добрій організації та дбайливій підготові Днів ФКУ в Детройті пройшли з повним успіхом.

В ЧИКАГО ВІДЗНАЧЕНО...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

1000 осіб, гладачів — біля 10.000.

У зв'язку зі святкуванням ми президент Джеральд Форд вислав привітання, а губернатор стейту Іллиной Денієл Вокер і посадник Чікаго Річард Дейлі видали спеціяльні проклямації, називаючи ці дні „Українські Спадщини Дні". У зв'язку з відзначуванням після паради на площі середньої школи Клементе відбувся апель молоді. Відтак були різні пописи танців і музичних ансамблів.

Увечері цього дня о год. 7-ій вечора в авдиторії середньої школи Клементе відбувся величавий концерт, що його програму відкрито маршем, з презентацією українських і американських прапорів, що його виконала театральна студія парафії свв. Володимира і Ольги під керівництвом Любомира Цепинського. Виступали також об'єднані хори, танцювальні групи і музичні ансамблі.

У неділю, 23-го травня о год. 4.30 вечора в авдиторії середньої школи Клементе відбувся другий концерт, в програму якого входили молодечі хорові, танцювальні й музичні ансамблі. Виставки образотворчого, народного мистецтва, книжок, філателії і нумізматики відбувалися протягом трьох днів. Про дефіляду і виставки появилися численні відгуки в американській пресі.